

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ประวัติความเป็นมา

ระบบท่อจ่ายน้ำ เป็นสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานของชุมชนและอุตสาหกรรมในประเทศ ดังนั้นระบบท่อจ่ายน้ำจึงต้องสร้างอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้สามารถจ่ายน้ำให้กับผู้บริโภคทั้งในครัวเรือนและภาคอุตสาหกรรมได้เพียงพอกับความต้องการภายใต้ข้อจำกัดทางด้านเงินลงทุนและแรงดันน้ำที่เหมาะสม ปัจจุบันการขยายตัวของชุมชนอย่างรวดเร็วทำให้งานออกแบบระบบท่อโครงข่ายจ่ายน้ำเป็นงานที่ซับซ้อนมากขึ้น ใช้งบประมาณสูงในการก่อสร้างและบำรุงรักษา ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นต้องศึกษาวิธีการออกแบบที่มีประสิทธิภาพเพื่อลดค่าใช้จ่าย และผู้บริโภคได้รับประโยชน์สูงสุด

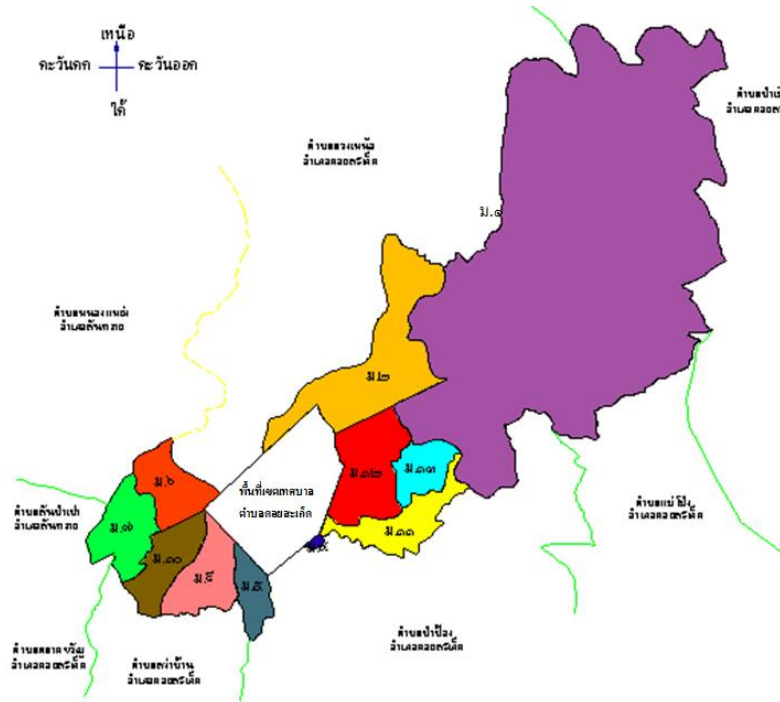
เทศบาลตำบลเชิงคอยที่ตั้งอยู่ในอำเภอคอยสะเก็ด จังหวัดเชียงใหม่ เป็นหนึ่งพื้นที่ที่มีโครงการสร้างระบบน้ำประปาหมู่บ้านเพื่อให้ประชาชนในพื้นที่ได้มีน้ำเพื่อการอุปโภคอย่างเพียงพอต่อความต้องการ ตารางที่ 1 แสดงข้อมูลราษฎร ในเทศบาลตำบลเชิงคอย โดยมีหมู่บ้านจำนวน 11 หมู่บ้าน มีจำนวนประชากรทั้งสิ้น 7,396 คน โดยในเทศบาลตำบลเชิงคอยได้มีการสร้างระบบประปาหมู่บ้านแล้วในบางหมู่บ้าน เช่น หมู่ที่ 1 และยังมีอีกหลายหมู่บ้านที่ยังไม่มีระบบน้ำประปา เช่นหมู่ที่ 13 ซึ่งยังต้องอาศัยบ่อน้ำที่ขุดไว้ใช้ในแต่ละครัวเรือนในการอุปโภคตาราง 1.1 แสดงข้อมูลราษฎรในเขตเทศบาลตำบลเชิงคอย อำเภอคอยสะเก็ด จังหวัดเชียงใหม่

Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved

ตารางที่ 1.1 ข้อมูลราษฎรเทศบาลตำบลเชิงคอย อำเภอคอยสะเก็ด จังหวัดเชียงใหม่ (ส.ค. 2556)

หมู่ที่	หมู่บ้าน	จำนวนประชากร(คน)			จำนวนครัวเรือน (หลังคาเรือน)
		ชาย	หญิง	รวม	
1	บ้านแม่ดอกแดง	694	653	1,347	544
2	บ้านโพธิ์ทองเจริญ	519	498	1,017	322
4	บ้านป่าคา	13	8	21	6
5	บ้านเกาะ	156	175	331	151
6	บ้านสันอุ้ม	454	479	933	441
7	บ้านร้องขี้เหล็ก	432	494	926	372
9	บ้านป่าสักน้อย	273	303	576	219
10	บ้านป่าไผ่ศรีโจง	147	179	326	122
11	บ้านกัวแล	260	289	549	209
12	บ้านปทุมนิเวศน์	521	548	1,069	436
13	บ้านหนองบัวพัฒนา	155	146	301	110
รวม		3,624	3,772	7,396	2,932

เทศบาลตำบลเชิงคอยที่มีพื้นที่ประมาณ 63 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 39,375 ไร่ สภาพภูมิประเทศของตำบลเชิงคอย บางส่วนเป็นภูเขาที่มีป่าไม้สมบูรณ์ บางส่วนเป็นที่ราบเชิงเขา และบางส่วนเป็นที่ราบลุ่มมีคลองส่งน้ำชลประทานจากเขื่อนแม่กวงอุดมธาราไหลผ่าน และมีหนองน้ำธรรมชาติที่สำคัญคือ หนองบัวพระเจ้าหลวง ถ้ำน้ำแม่ดอกแดง และหนองน้ำแดง ดังแสดงในภาพที่ 1.1



ภาพที่ 1.1 แผนที่เขตรับผิดชอบตำบลเชิงดอย อำเภอดอยสะเก็ด จังหวัดเชียงใหม่

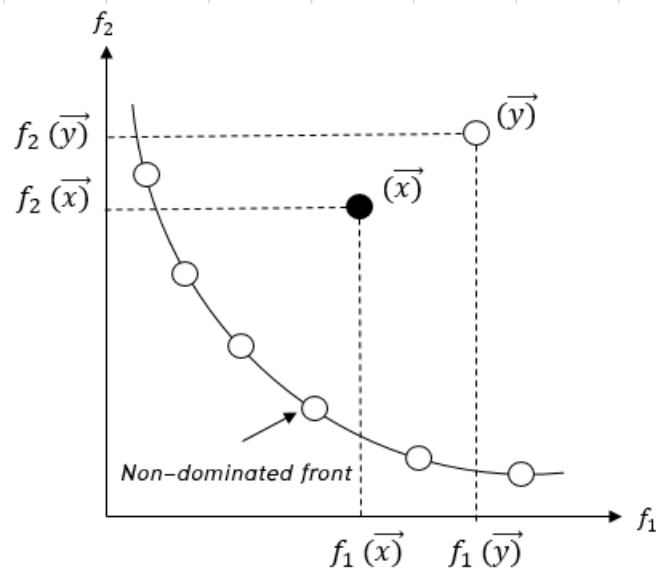
ในปี พ.ศ. 2559 โครงการสร้างระบบน้ำประปาในหมู่บ้านจากแหล่งน้ำธรรมชาติที่อยู่ในเขตพื้นที่หมู่ 13 อันได้แก่หนองน้ำแดง ได้ริเริ่มขึ้นเพื่อให้ประชาชนในพื้นที่ได้มีน้ำอุปโภคอย่างพอเพียงภายใต้งบประมาณที่มีอยู่อย่างจำกัด โดยมีวัตถุประสงค์ในการออกแบบระบบการจ่ายน้ำให้มีต้นทุนก่อสร้างต่ำที่สุดและให้ระบบมีประสิทธิภาพมากที่สุด

การพิจารณาแก้ปัญหาเพื่อให้ได้ค่าที่เหมาะสมที่สุดนั้นหากทำด้วยวิธีแม่นยำตรง (Exact method) จะได้คำตอบที่ดีที่สุด โดยมีพื้นฐานมาจาก Mathematical programming แต่วิธีมีความยุ่งยากซับซ้อนในการคำนวณมาก และใช้เวลาในการคำนวณสูงซึ่งถ้าเป็นปัญหาที่มีขนาดใหญ่ อาจไม่สามารถทำได้ในเชิงปฏิบัติ โดยวิธีแม่นยำตรงที่เป็นที่รู้จักที่สามารถหาคำตอบที่ดีที่สุดได้ เช่น วิธีการซิมเพล็กซ์ (Simplex method) , วิธีการรีไวส์ซิมเพล็กซ์ (Revised simplex) , วิธีการบรานซ์แอนด์บาว (Branch and bound) วิธีการคอลัมเจนเนอเรชั่น (Column generation) แต่ปัญหาที่เกี่ยวกับการออกแบบระบบการกระจายน้ำที่เหมาะสมเป็นปัญหาที่ขนาดใหญ่ (Cisty, 2010) เนื่องจากมีความยากและซับซ้อน ไม่สามารถหาคำตอบที่แท้จริงเต็มจำนวนได้จากวิธีแบบแม่นยำตรงได้ในเวลาที่จำกัด ปัญหานี้จึงจัดอยู่ในหมวดของ NP-hard problems ดังนั้น การแก้ปัญหาเพื่อให้ได้ขนาดท่อที่เหมาะสมที่สุดจึงต้องใช้วิธีเมต้าฮิวริสติกส์ (Meta-heuristic method) ซึ่งเป็นวิธีการที่พัฒนามาเพื่อแก้ปัญหาที่มีความยาก ซับซ้อนที่ไม่สามารถแก้ปัญหาดูด้วยวิธีการแม่นยำตรงได้หรือถ้าแก้ได้ก็อาจจะต้องใช้เวลานานในการแก้ปัญหา

วิธีการเมตาฮิวริสติกได้ถูกพัฒนาขึ้นเพื่อลดเวลาในการคำนวณ และหาคำตอบที่ดี (A good solution) สำหรับปัญหาที่ต้องการหาค่าที่ดีที่สุดที่มีความยุ่งยากซับซ้อนในการแก้ปัญหา โดยวิธีการมาจากการศึกษากลไกในการคิดและแสดงออกของมนุษย์อย่างมีเหตุผล แล้วนำมาพัฒนาประดิษฐ์โดยการเลียนแบบการแก้ปัญหาแบบเป็นลำดับขั้นตอนซึ่งทำให้ปัญหาที่ซับซ้อนสามารถทำได้ง่ายขึ้น วิธีการเมตาฮิวริสติกมักจะถูกใช้ในการหาคำตอบภายใต้การหาคำตอบที่ขึ้นอยู่กับเลขสุ่มเพื่อให้เกิดการค้นหาค่าพื้นที่ของคำตอบที่เป็นไปได้ (Feasible solution) ให้กว้างที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ คำตอบที่ได้มาจากวิธีการเมตาฮิวริสติกไม่สามารถรับประกันได้ว่าจะเป็นคำตอบที่ดีที่สุดเหมือนคำตอบที่ได้จากวิธีแมนตรง ทั้งนี้ได้มีผู้คิดค้นวิธีการเมตาฮิวริสติกต่าง ๆ มากมายเช่น วิธีอาณานิคมมด (Ant colony optimization) วิธีการค้นหาต้องห้าม (Tabu search) วิธีการเลียนแบบการอบอ่อน (Simulated annealing) วิธีการค้นหาค่าที่ดีที่สุดด้วยฝูงอนุภาค (Particle swarm optimization)

ในปัจจุบันวิธีการเมตาฮิวริสติกที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางวิธีหนึ่ง คือ Genetic algorithm (GA) ซึ่งเป็น Population-based search algorithm ซึ่งมีแนวคิดมาจากกระบวนการคัดสรรตามธรรมชาติ โดยการจำลองกลุ่มประชากรเลียนแบบโครโมโซม ด้วยชุดของเลขฐานสอง และดำเนินการกับกลุ่มประชากรด้วยกระบวนการทางพันธุศาสตร์ ได้แก่ กระบวนการ Reproduction, Crossover, Mutation และ Selection เพื่อคัดเลือกสายพันธุ์ที่ดีของสมาชิกในกลุ่มประชากรให้อยู่รอดต่อไป และทำซ้ำกระบวนการดังกล่าวจนได้สมาชิกของกลุ่มประชากรที่ดีที่สุด ซึ่งก็คือ คำตอบที่ดีที่สุดของสมการวัตถุประสงค์นั่นเอง ต่อมาวิธีวิวัฒนาการผลต่าง (Differential Evolution : DE) ถูกคิดค้นขึ้นโดย Price และ Storn (Storn & Price, 1997) จากความพยายามแก้ปัญหา Polynomial fitting โครงสร้างของ DE คล้ายคลึงกับวิธี Population-based search ทั่วไป แต่มีข้อแตกต่างที่สำคัญคือ GA จะแปลงตัวแปรการตัดสินใจ (Decision variables) ให้เป็นรหัสเลขฐานสอง (Binary code) แต่ DE จะใช้ค่าจริง (Floating point number) แทน ข้อได้เปรียบของ DE คือความเร็วและประสิทธิภาพในการหาคำตอบ โครงสร้างที่ไม่ซับซ้อน และง่ายต่อการนำไปใช้ ปัจจุบัน แผนผังการแก้ปัญหา ใหม่ๆ เกิดขึ้นทุกวันจากแรงบันดาลใจที่มาจากธรรมชาติ แต่ส่วนมากมีกลยุทธ์แบบเดี่ยวหรือค่อนข้างแคบเนื่องจากแหล่งที่มาของแรงบันดาลใจในการสร้าง แผนผังการแก้ปัญหานั้นขึ้นมา ขณะที่ DE ให้เซตของความยืดหยุ่น (Flexible set) ของกลยุทธ์รุ่นลูกหลาน (Offspring generation) ที่มีความแข็งแรง และใช้งานง่าย ซึ่งเป็นผลมาจากการค้นหาคำตอบ (Search move) ความยืดหยุ่นนี้ทำให้ DE เป็นเครื่องมือในการหาค่าที่เหมาะสมใช้ได้ทั่วไป (Versatile) และมีความแม่นยำสูง ดังนั้นจึงปฏิเสธไม่ได้ว่า DE เป็นเทคนิคที่มีประสิทธิภาพในการแก้ไขปัญหาค่าที่เหมาะสมที่มีการปรับใช้ในงานทางด้านวิทยาศาสตร์และวิศวกรรม (Qin et al. 2009)

เนื่องจากหลายปัญหาในโลกแห่งความจริงไม่ว่าจะเป็นทางด้านอุตสาหกรรมหรือแวดวงวิชาการ การหาคำตอบที่ดีที่สุดควรพิจารณาวัตถุประสงค์ที่มีหลายวัตถุประสงค์พร้อมกันมากกว่า อย่างไรก็ตาม การพิจารณาวัตถุประสงค์หลายวัตถุประสงค์แล้วโดยทั่วไปจะเป็นวัตถุประสงค์ที่มีความขัดแย้งกัน สำหรับปัญหาการออกแบบระบบการจ่ายน้ำมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญ 2 วัตถุประสงค์คือ เพื่อให้ได้การต้นทุนก่อสร้างต่ำที่สุด และ เพื่อให้ได้ระบบที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดโดยสามารถจ่ายน้ำให้ผู้บริโภคได้อย่างเพียงพอต่อความต้องการ ซึ่งทั้งสองวัตถุประสงค์นี้เป็นวัตถุประสงค์ที่มีความขัดแย้งกัน ดังนั้นการหาคำตอบที่เหมาะสมจึงไม่ได้มีเพียงคำตอบเดียว หากแต่เป็นชุดของคำตอบที่ผู้ตัดสินใจสามารถเลือกให้เหมาะสมกับการออกแบบได้ โดยที่ลักษณะของคำตอบจะเป็นชุดของคำตอบที่ไม่มี การครอบงำ (Non-dominated solution) ซึ่งอยู่ในรูปของพारेโตฟรอน (Pareto front) (Nguyen et al., 2013) ดังแสดงในภาพที่ 1.2



ภาพที่ 1.2 พारेโตฟรอนของฟังก์ชันวัตถุประสงค์ f_1 และ f_2

จากปัญหาที่กล่าวมานั้น ในงานวิจัยนี้จึงมีการประยุกต์ใช้วิธีวิวัฒนาการผลต่าง (Differential Evolution, DE) ในการแก้ปัญหาการออกแบบระบบการจ่ายน้ำ เพื่อหาขนาดของท่อที่เหมาะสม โดยใช้ค่าลงทุนต่ำที่สุดและมีการสูญเสียแรงดันจาก Major loss ต่ำที่สุดโดยแรงดันที่สูญเสียในงานวิจัยนี้ได้คำนวณได้โดยใช้สูตรเชิงประจักษ์ (Empirical formula) ของ Hazen-Williams (Williams & Hazen, 1920) ที่ใช้กับของไหลที่เป็นน้ำไหลในท่อกลมเท่านั้น (ของไหลอื่นๆใช้ไม่ได้) ซึ่งหน่วยที่ใช้ในจะเป็นแบบ Imperial (US) เพื่อให้การกำหนดเส้นผ่านศูนย์กลางภายในท่อเป็นหน่วยนิ้ว ตามข้อจำกัดที่

ขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางท่อ (Discrete size) ต้องอยู่ในเซตของขนาดทางการค้าที่สามารถจัดหาได้ตามท้องตลาดทั่วไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1.2.1 เพื่อสร้างแบบจำลองทางคณิตศาสตร์ในการออกแบบขนาดท่อที่เหมาะสมสำหรับระบบการจ่ายน้ำ
- 1.2.2 เพื่อหาขนาดท่อที่เหมาะสมสำหรับระบบการจ่ายน้ำด้วยวิธีวิวัฒนาการผลต่างแบบหลายวัตถุประสงค์ ได้แก่ ต้นทุนต่ำที่สุดและสูญเสียแรงดันน้อยที่สุด

1.3 ขอบเขตงานวิจัย

- 1.3.1 การศึกษาครั้งนี้ใช้ข้อมูลที่กำหนดไว้แล้วและมีค่าที่แน่นอนในการทดลอง
- 1.3.2 ศึกษาการหาขนาดท่อในระบบประปาของพื้นที่ หมู่ 13 ตำบลเชิงคอย อำเภอดอยสะเก็ด จังหวัดเชียงใหม่
- 1.3.3 ศึกษาการหาขนาดท่อในเขตเทศบาลตำบล โดยมีเป้าหมายอัตราการไหลของน้ำที่จุดใช้งาน 120 ลิตร/คน/วัน
- 1.3.4 ท่อในระบบประปาที่ทำการศึกษากลับมาเป็นแบบท่อกลมทำจาก PVC ดังนั้นการกำหนดค่าสัมประสิทธิ์ความขรุขระของผิวภายในท่อของ Hazen-Williams (CW) = 150 (Williams & Hazen, 1920)

1.4 ผลที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษา

- 1.4.1 ได้วิธีการหาคำตอบที่มีประสิทธิภาพ
- 1.4.2 ได้แนวทางการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพ
- 1.4.3 เป็นต้นแบบในการประยุกต์ใช้กับชุมชนอื่นต่อไป